

INSTITUTUL SOLA SCRIPTURA

Epistola către Galateni

Sola Scriptura Timișoara

O.P. 5, C.P. 600

300 860, Timiș

e-mail: timisoara@solascriptura.ro

tel: 0356 451 316

Studiul care îți poate schimba viața!

Epistola către Galateni este una din cele mai importante scrieri ale apostolului Pavel. Importanța ei de-a lungul timpului și în mod special pentru creștinul de astăzi, care se află foarte aproape de revenirea Domnului Hristos, este dată de faptul că această scrisoare pune împreună și explică noțiunile fundamentale ale credinței creștine. Acestea sunt evanghelia, legea, harul, legămintele și neprihănirea prin credință. Înțelese independent unele față de altele, fiecare dintre aceste noțiuni, deși poate definite corect, ne pot oferi o perspectivă incompletă, uneori chiar greșită, asupra planului de mântuire. Privite și înțelese ca noțiuni dependente unele față de altele ele alcătuiesc lucrarea lui Dumnezeu pentru mântuirea omului căzut în păcat. Vestea bună pe înțelesul tuturor.

Pavel¹ a înțeles în ce constă planul de mântuire și ce urmărește Dumnezeu prin el și astfel a putut să declare:

„Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, **ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu**, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” - Coloseni 1:28-29

Cel care va dedica cu sârguință timp pentru studiul Epistolei către Galateni se va întâlni cu Evanghelia așa cum nu a cunoscut-o niciodată. Și ori de câte ori va relua studiul acestei epistole se va simți ca un începător în cea ce privește taina evangheliei.

Înainte de a începe studiul

Principalul instrument al studiului dumneavoastră îl reprezintă Sfânta Scriptura. Să nu uitați rugăciunea, umilirea și dispoziția de a fi elevi în școala lui Hristos. Omul care este dispus să-și lase deoparte propria voință va fi binecuvântat de Dumnezeu prin studiu.

Este foarte important ca înainte de a parcurge materialul primit de la Institutul Sola Scriptura să vă familiarizați foarte bine cu pasajele din Galateni care vor fi cercetate în studiul respectiv. Recitiți aceste pasaje de câte ori este nevoie și în timp ce parcurgeți studiul primit țineți Biblia aproape pentru a o consulta.

La fiecare studiu veți primi un set de zece întrebări la care trebuie să răspundeți după finalizarea studiului. Răspunsurile le veți trimite prin poștă la adresa noastră, iar după corectarea lor le veți primi înapoi împreună cu studiul următor.

Dacă de-a lungul studiului apar întrebări legate de curs sau de Epistola către Galateni nu ezitați să ne contactați prin e-mail, prin poștă sau telefonic.

---

¹ Și nu numai el.

Introducere

Epistola către Galateni trebuie să ocupe un rol principal în căutările aceluia care mărturisește că și-a pus speranțele și așteptările în făgăduințele lui Dumnezeu. Această scrisoare a lui Pavel ne prezintă modul în care Dumnezeu lucrează pentru salvarea omului din ruina produsă de păcat. Subiectul central este Evanghelia Domnului Isus Hristos. Pentru a nu avea idei confuze legate de restaurarea și mântuirea omului această epistolă trebuie înțeleasă în mod corect în relație cu celelalte adevăruri ale Sfințelor Scripturi.

După ce au vizitat bisericile din Pisidia și din regiunile învecinate, Pavel și Sila însoțiți de Timotei au trecut în „ținutul Frigiei și Galatiei” (Fapte 16: 1-6), unde au propovăduit cu putere Evanghelia. Galatia era o regiune păgână, iar, când apostolii au predicat Evanghelia locuitorilor de acolo, ei s-au bucurat de solia care le făgăduia eliberare din robia păcatului. Pavel și colaboratorii lui au proclamat învățătura neprihănirii prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos. Ei L-au prezentat pe Hristos ca fiind Acela care, văzând starea lipsită de ajutor a neamului omenesc căzut, a venit să răscumpere pe bărbați și pe femei, trăind o viață de ascultare față de Legea lui Dumnezeu și plătind prețul vinovăției. În lumina crucii, mulți din cei care înainte n-au cunoscut nimic despre adevăratul Dumnezeu au început să înțeleagă măreția iubirii Tatălui.

În felul acesta, galatenii au fost învățați adevărurile fundamentale cu privire la „Dumnezeu Tatăl” și „Domnul nostru Isus Hristos”, care „S-a dat pe Sine Însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl”. „Prin auzirea credinței”, ei au primit Duhul lui Dumnezeu și au devenit „fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus” (Galateni 1: 3-4; 3: 2, 26). Cu timpul însă, au apărut niște schimbări.

În timp ce Pavel lucra în câmpuri noi în unele din locurile în care lucrase în trecut au apărut unele probleme. La Corint au sosit vești din bisericile Galatiei care anunțau că o stare de mare confuzie și chiar apostazie cuprinsese bisericile de acolo. În aproape fiecare biserică intraseră oameni care erau iudei prin naștere, dar care, după acceptarea lui Hristos au fost influențați de către învățătorii iudeilor. Aceștia au lăsat la o parte Evanghelia și au acceptat învățăturile iudeilor, învățături care spuneau că mântuirea se obține prin ascultarea de preceptele ceremoniale, în vreme ce priveau ca un lucru de mică importanță credința în Mesia și ascultarea de poruncile morale ale lui Dumnezeu. În felul acesta solii iudaismului² au reușit să îndepărteze pe mulți care crezuseră în Evanghelia de la învățătura acesteia. Unul din punctele în care acești învățători iudei au atacat este persoana lui Pavel, pe care ei îl considerau a fi fără autoritate divină. Au spus despre el că nu a fost un ucenic al Domnului Hristos, nu a primit nicio trimitere de la El și că susține învățături care sunt în directă opoziție cu ceea ce Petru și Iacov, precum și ceilalți apostoli, susțin.

---

² A nu se privi iudaismul ca fiind religia Vechiului Testament pentru că nu este așa.

Primele două capitole ale epistolei sunt în fond o explicație și o apărare a lui Pavel și a Evangheliei pe care el a vestit-o în trecut Galatenilor și despre care va vorbi din nou în această epistolă. Următoarele trei capitole vorbesc despre Evanghelie și relația acesteia cu credința, legea, neprihănirea și îndreptățirea (prin credință) și legămintele. În ultimul capitol Pavel dă câteva îndemnuri însoțite de o scurtă concluzie la toate cuvintele scrise de el în cele trei capitole precedente.

Epistola către Galateni este o carte care încă mai încurcă cercetarea multor credincioși, chiar și teologi, din cauza conflictului aparent de neîmpăcat între lege și credință. Citind Epistola către Romani se poate vedea că apostolul susținea că „legea, negreșit, este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună” (Romani 7: 12) iar natura ei „este duhovnicească” (Romani 7: 14). În Epistola către Galateni se pare însă că Pavel se contrazice. Aparentele discrepanțe dintre cele două epistole continuă să pună în încurcătură pe mulți. Cele mai răspândite comentarii asupra acestei chestiuni sunt fie foarte slab alcătuite, fie sunt împotriva legii. Altele acordă legii caracteristici pe care Dumnezeu nu i le-a dat.

Una din încercările cele mai dificile ale lui Pavel a constat în faptul că a avut de prezentat Evanghelia unor clase diferite de oameni în ceea ce privește mintea și modul de gândire. Aceasta cerea iluminarea sa și unirea cu Duhul Sfânt. Cititorii acestei epistole au nevoie și ei de aceste două binecuvântări pentru ca aceste cuvinte scrise de Pavel sub inspirație divină să poată fi înțelese într-un mod corect.

Credem că Dumnezeu va binecuvânta cu aceste două daruri pe aceia care caută cu adevărat să împlinescă, prin puterea Duhului Sfânt, ceea ce stă scris.

Capitolul 1

În apărarea Evangheliei

Versetul 1:
„Pavel, apostol nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos, și prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morți”

Urmărind cu atenție introducerile din scrisorile lui Pavel putem observa că acesta vorbește despre sine ca fiind apostol și rob al lui Isus Hristos, însă fără a încerca să justifice în vreun fel această poziție. Epistola către Galateni conține o introducere deosebită care se datorează punerii sub semnul întrebării a poziției lui Pavel și este o dovadă că bisericile din Galatia au ajuns să pună la îndoială faptul că Pavel a fost chemat de Dumnezeu la această lucrare.

Un „apostol” este o persoană trimisă cu o însărcinare. Încrederea care îi este acordată apostolului este direct proporțională cu încrederea acordată celui care l-a trimis, pentru că cel trimis nu rostește cuvintele lui ci ale aceluia care l-a trimis. Pavel a fost un sol trimis de Dumnezeu și trebuia să ducă neamurilor o solie. El nu a fost trimis de oameni, ci de Dumnezeu, iar acest lucru conferă autoritate celor spuse de el. Cuvintele lui conțin solia pe care Dumnezeu l-a trimis să o spună, iar Duhul Sfânt îl sprijină în această lucrare. Citind oricare carte a Bibliei nu trebuie să fim împiedicați de personalitatea autorului sau de individualitatea lui. Fiecare autor biblic și-a păstrat aceste caracteristici, dar mesajul transmis de el este cel al lui Dumnezeu. Pavel mărturisește că trimiterea sa a fost de origine divină, el este solul lui Dumnezeu și al Fiului Său. Nimic de origine omenească nu se află la baza trimiterii sale și acest lucru poate fi văzut și în modul în care își descrie munca:

„Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, **ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.”**

Coloseni 1:28-29

Ceea ce Pavel îi învață pe oameni era Evanghelia în care nu este cuprinsă doar vestea bună a morții și învierii Domnului Hristos, ci și binecuvântarea care însoțește aceste

două evenimente - posibilitatea de a deveni desăvârșiți în Hristos. Coloseni 1: 28-29 este o dovadă convingătoare a faptului că Pavel a fost trimis de Dumnezeu. Orice trimis al Cerului care a vorbit pentru Dumnezeu în timpul Vechiului Testament a declarat că aceasta este starea pe care Dumnezeu o așteaptă de la poporul Său. Spunând același lucru Pavel certifică faptul că este solul lui Dumnezeu și nu al omului.

Versetul 2:
și toți frații care sunt
împreună cu mine,
către Bisericile
Galatiei:

Primul verset al epistolei reprezintă o apărare a chemării sale ca apostol al neamurilor, iar împreună cu următoarele patru versete alcătuiesc o scurtă Evangheliie care ne spune în esență ce este mântuirea.

Era lucru obișnuit pentru Pavel să includă numele colaboratorilor săi în salutările epistolelor sale. Astfel la 1 Corinteni 1: 1 el pomenește pe Sostene și în Filipeni 1: 1 pe Timotei. Având în vedere faptul că se poate ca această epistolă și aceea către Romani să fi fost scrise cam în același timp, din Corint (vezi Romani 16: 21-23), frații care erau cu el, s-ar putea să fie cei amintiți în Romani 16. Salutarea din această scrisoare se află în contrast cu aproape toate celelalte pe care le-a scris Pavel. Nu găsim aici o exprimare de afecțiune personală, ca de pildă „iubiți” din Rom 1: 7, sau de încredere în loialitatea lor față de adevăr, ca în 1 Tesaloniceni 1: 3, nu găsim o exprimare de apreciere personală pentru credințioșii sau serviciul lor creștin. Ce diferență este în introducerea epistolei către Corinteni și cea către Galateni! Atunci când le-a scris celor din Corint el a manifestat o grijă și atenție deosebită însoțite de tandrețe, iar aici dojenește pe un ton grav bisericile Galatiei. Ce a determinat o astfel de abordare? În mod cert scrierea s-a făcut sub inspirația Duhului Sfânt, altfel nu am putea spune că epistola este inspirată și nu-l putem acuza pe Pavel de o purtare greșită. Înseamnă că urmează să găsim în acest răspuns o lecție pentru viața de credință. Frații din Corint au fost biruiți de ispită și înșelați de sofismele acelor care prezentau eroarea ca fiind adevăr. Auzind și dând crezare acestor idei ei au devenit confuzi și s-au rătăcit. Pentru a-i ajuta să distingă adevărul de eroare Pavel a manifestat o mare grijă și răbdare față de ei. Dacă ar fi fost aspru nu ar fi putut manifesta influență în corectarea lor. Situația bisericilor din Galatia era diferită; ei manifestau o eroare deschisă,

nemascată, care înlocuia credința Evangheliei. Domnul Hristos, stâlpul și temelia bisericii, a fost dat la o parte, iar în locul Lui a fost pusă ascultarea de ceremoniile religioase ale religiei iudaice. Pentru a putea salva aceste biserici din apostazia în care se aflau el trebuia să prezinte lucrurile în mod decisiv și să le aducă într-o poziție în care să-și recunoască starea spirituală.

Versetul 3
Har și pace vouă de la Dumnezeu Tatăl, și de la Domnul nostru Isus Hristos!

Harul³ este o favoare. Una nemeritată de către om. Salutarea lui Pavel evocă faptul că Dumnezeu a trimis har și pace omului căzut în păcat. Harul și pacea fac posibilă lucrarea de îndreptățire și mântuire a oamenilor. Aceste cuvinte nu sunt doar o formă de politețe prin care Pavel salută destinatarii epistolei sale. Ele conțin binețea lui Dumnezeu, favoarea și pacea Sa pentru orice suflet care citește sau aude această scriere inspirată. Nu există pace adevărată dacă aceasta nu este pacea lui Dumnezeu. Dar, în vreme ce harul este pentru toți oamenii⁴, pacea este numai pentru cei care sunt ai Lui⁵. Urarea este o chemare la pace între om și Dumnezeu; omul este chemat să renunțe la căile lui rele și să se întoarcă la Dumnezeu. Sfatul de pace dintre Dumnezeu și Fiul Său a fost făcut pentru mântuirea omului și restaurarea lui.

„Și vorbește-i, spunând: Astfel vorbește DOMNUL oștirilor, zicând: Iată, pe bărbatul al cărui nume este LĂSTARUL; Și el va crește din locul lui și va construi templul DOMNULUI; Chiar el va construi templul DOMNULUI și el va purta gloria și va ședea și va conduce pe tronul său; **și va fi preot pe tronul său, și sfatul de pace va fi între ei amândoi.**”

Zaharia 6: 12-13⁶

Sfatul de pace de care vorbește Zaharia nu este altceva decât rezultatul planului de mântuire prin care Tatăl și Fiul au inițiat un nou proces de „creație”, recreația ființei umane, omul născut din nou. Acesta este cel care are pace, pentru că el beneficiază de pacea lui Hristos. Deși pace au doar cei care și-

³ χάρις, charis, - har, bunătate, favoare.

⁴ Deși nu pentru totdeauna.

⁵ „«Cei răi n-au pace» zice Dumnezeul meu.” - Isaia 57: 21.

⁶ Traducerea Fidela.

au predat pe deplin viața Mântuitorului, urarea, ca favoare și chemare, este pentru toată lumea. Fiecare om poate beneficia de pace dacă îl are pe Domnul Hristos.

„Dar acum, în Hristos Isus, voi, cari odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Hristos. **Căci El este pacea noastră ...**”

Efeseni 2: 13-14

Amintindu-ne cuvintele lui Pavel din Coloseni 1: 28-29 prin care apostolul și-a descris lucrarea, aceea de a înfățișa pe cei credincioși desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu, urarea din Epistola către Galateni conține o chemare pentru cei cărora li s-a dat har, o chemare la pace prin acceptarea planului de mântuire, a procesului nașterii din nou. În aceste cuvinte se găsește o parte din adevărul Evangheliei.

Versetul 4:

El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.

Versetul al patrulea este adevărul fundamental al creștinismului. Pentru a ne smulge din această lume⁷ rea Domnul Hristos a trebuit să se ofere pe Sine însuși pentru păcatele noastre. Dar ce înseamnă acest lucru? Ceea ce face această lume să fie rea este păcatul omului. Păcatul ne aparține nouă și fiecare este responsabil pentru propriile păcate. Lumea este rea pentru că este plină de oameni păcătoși. Smulgerea din această lume nu înseamnă scoaterea din lumea rea a păcătoșilor care cred în Hristos, ci eliberarea omului de păcat. Dacă cercetăm cu atenție Sfintele Scripturi observăm că problema nu este în exteriorul nostru. Domnul Isus când se ruga Tatălui în grădina Ghetsimani pentru ucenicii Săi spunea că nu îi cere să îi scoată din lume, ci să-i păzească de cel rău (Ioan 17: 15). Cei care L-au urmat pe Mântuitorul nu mai sunt din lume⁸, deși locuiesc în ea, după cum nici Hristos nu este din lume (Ioan 17: 16). Domnul Hristos a venit să ne scape de lume, adică de lumea care este în noi. Dacă îl lăsăm pe Hristos să ne scape de ea, atunci El poate locui pe deplin în inima noastră. Aceasta este voia lui Dumnezeu, „căci voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tesaloniceni 4: 3). Faptul că lumea este în inimile noastre se poate vedea din lupta pe care o pierdem în fiecare zi și pe care Pavel a descris-o în

⁷ αἰών, aion – lume, veac, univers, pentru totdeauna, etc.

⁸ Aici se folosește cuvântul κόσμος - kosmos

Romani 7: 21. Deși dorim să facem binele ceea ce facem este răul. Domnul Hristos s-a întâlnit cu ispita în deșert, adică departe de lume, dar și în lume, și de fiecare dată a fost biruitor, pentru că El niciodată nu a permis lumii să îi ia în stăpânire mintea și inima. Cine îl are pe Hristos are libertatea, este liber față de păcat. Aceasta este ceea ce Evanghelia și taina evlaviei ne învață:

„Vreau să zic: **taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui**, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: **Hristos în voi, nădejdea slavei.**”

Coloseni 1:26-27

Și fără îndoială, **mare este taina evlaviei...**
„**Dumnezeu⁹ a fost arătat în trup¹⁰**, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.”

1 Timotei 3:16

În consiliul ceresc, la sfatul de pace dintre Tatăl și Fiul, s-a planificat ca ceea ce a fost pierdut prin căderea în păcat și anume chipul și asemănarea lui Dumnezeu să fie readuse în viața omului și astfel omul să fie remodelat după chipul divin. Acest proces de remodelare, numit naștere din nou în discuția dintre Domnul Hristos și Nicodim, este definit de apostolul Pavel ca fiind taina Evangheliei. Hristos a venit în lume asemenea unui om pentru a condamna păcatul în carne; aceasta este taina evlaviei. Dacă S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre și prin aceasta ne poate scoate din acest veac rău, adică poate scoate lumea din noi, înseamnă că orice om poate ieși, prin Hristos, biruitor în lupta cu păcatul. Aceasta este vestea cea bună care se repetă în Apocalipsa 3: 21 – „Celui ce va birui, îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”

⁹ Manuscrisele care alcătuiesc Textus Receptus conțin Numele lui Dumnezeu și nu „cel ce”.

¹⁰ **σάρξ**, sarx – carne, natura umană.

Dacă Mântuitorul S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre, cui îi aparțin ele? Evident, Lui! Dacă „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn”, înseamnă că noi trebuie să-i lășăm Lui păcatele pentru care a murit, adică noi trebuie să fim „morți față de păcate” și „să trăim pentru neprihănire”, adică în neprihănire pentru că „prin rănilor Lui” am „fost vindecați”. (1 Petru 2: 24)

Evangelhia prezintă un schimb între Dumnezeu și om: omul renunță la păcatele sale pe care i le dă lui Hristos, iar Dumnezeu îi dă omului în schimb pe Hristos. Hristos în noi! Când Hristos ia păcatele încredințate de oameni, pentru care a murit pe cruce, El se oferă pe Sine în mod deplin omului. Aceasta este Evangelhia pe care o pierduseră Galatenii și pe care Pavel dorea să le-o explice din nou.

Versetul 5:
A Lui să fie slava în
vecii vecilor! Amin.

Slava aparține numai lui Hristos și lui Dumnezeu. În timpurile veșniciei un înger a vrut să ia slava asupra sa. Noi purtăm acest război cu păcatul din cauza acestui înger. Victoria noastră asupra lumii din noi este o confirmare a faptului că slava este numai a lui Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care ultima solie pe care Dumnezeu o adresează lumii spune: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-l slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.” (Apocalipsa 14: 7). Aceasta este o chemare la ascultarea de Evangelhie.

Pavel dorea ca slava să aparțină doar Aceluia care o merită și o are. Dar pentru ca omul să poată recunoaște această slavă divină, el trebuie să cunoască Evangelhia.

Galateni 1: 6 – 2: 14 reprezintă o apărare a Evangelhiei pe care Pavel o prezentase în trecut și pe care încă o mai predica. Această Evangelhie este vestea bună pe care el a predicat-o în bisericile din Galatia, singura Evangelhie, pe care acum bisericile nu o mai credeau.

Versetul 6 – 9:
Mă mir că treceți așa
de repede de la Cel
ce v-a chemat prin
harul lui Hristos, la o
altă Evangelhie.

Cine este cel care i-a chemat pe Galateni? 1 Corinteni 1: 9, 1 Petru 5: 10 și Fapte 2: 39 arată că cel care îi cheamă pe oameni este Dumnezeu. Tatăl ceresc este cel care a făcut planul de răscumpărare și tot El este cel care îi cheamă pe oameni la Sine. Când au acceptat Evangelhia lui Dumnezeu, vestită de Pavel, galatenii au renunțat la lumea din ei pentru

Nu doar că este o altă Evanghelie; dar sunt unii oameni care vă tulbură, și voiesc să răstoarne Evanghelia lui Hristos.

Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!

Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

Dumnezeu și au trecut de la moarte la viață. Acum, când dădeau crezare altor teorii, iar Evanghelia nu mai era crezută, ei se îndepărtaseră de Dumnezeu și de viață. Evanghelia „este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Romani 1: 16). O altă Evanghelie nu poate exista. Teoria în care ei credeau nu poate fi numită veste bună, pentru că nu există speranță în afara planului de pace al lui Dumnezeu.

Versetul 7 în alte traduceri are un mesaj foarte clar în această privință:

„Care nu este una adevărată, ci sunt unii care vă tulbură și voiesc să pervertească evanghelia lui Hristos.” – Fidela

„Care nu este o alta, dar sunt unii care vă tulbură și doresc să denatureze Evanghelia lui Hristos!” – KJV, traducere personală

Convingerea lui Pavel că el predică Evanghelia, iar ceilalți un fals, este atât de mare încât declară că dacă un înger din ceruri ar spune ceva diferit de ei, sau dacă chiar el și tovarășii săi de lucru ar spune altceva, aceste noi idei ar trebuie osândite. Siguranța lui Pavel derivă fie dintr-o încumetare, o slăbiciune care îl face nedemn de a-i învăța pe oameni, fie dintr-o trimitere specială din partea lui Dumnezeu. Știind că este vorba de revelație divină Pavel poate declara că o altă învățătură trebuie osândită.

Bisericile din Galatia se găseau acum în fața a două teorii care erau prezentate ca fiind adevărul. Pavel spunea că el a predicat Evanghelia și că cealaltă învățătură trebuie osândită. Iudeii declaraseră că Pavel nu este solul lui Dumnezeu, drept urmare nu le-a vestit Evanghelia, iar adevărul se găsește la ei. De unde puteau ști bisericile din Galatia care este adevărata Evanghelie de vreme ce și unii și ceilalți foloseau scrierile Vechiului Testament pentru a-și dovedi poziția? Cum putem ști noi care este Evanghelia adevărată de vreme ce numeroase versete biblice ne spun că în biserică sunt mai multe învățături? Cum putem deosebi vestea bună de sofismele oamenilor care apelează la Cuvântul lui Dumnezeu pentru a-și susține ereziile? Aici răspunsurile pot varia în funcție de paradigma fiecărui cititor al studiului. Se pot

da multe răspunsuri, cine îl va da însă pe cel corect? Evanghelia învață că în Hristos Dumnezeu a pus toată plinătatea Dumnezeirii, și toată această plinătate este disponibilă pentru cel care dorește să biruiască orice ispită. Va înțelege Evanghelia doar cel care este dispus să creadă lucrurile care nu se văd și anume: că Hristos poate da biruința asupra oricărui păcat. Dacă nu credem aceasta și nu se vede lucrul acesta în viața noastră înseamnă că noi credem că Dumnezeu e mai slab decât diavolul și dăm slavă celui care a vrut să o fure de la Cel care o are. Evanghelia este despre biruirea păcatului și acest lucru l-a predicat Pavel în încercarea lui de a-i prezenta pe oameni desăvârșiți înaintea lui Dumnezeu.

Teoriile false sunt un amestec de învățătură biblică cu teorii de origine omenească. Acestea vor găsi acceptare în mintea acelor care se tem de victoria asupra păcatului și care preferă o religie a exteriorului, plăcută unei inimi nerenăscute. Și asta pentru că omul nu mai vrea să accepte învățătura explicită a Sfințelor Scripturi care spune:

„Îmi veți fi o împărăție de preoți și un **neam sfânt**. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Israel.” - Exodul 19: 6

„«Cine din noi va putea să rămână lângă un foc mistuitor? Cine din noi va putea să rămână lângă niște flăcări veșnice?» **Cel ce umblă în neprihănire**, și vorbește fără viclesug, cel ce nesocotește un câștig scos prin stoarcere, cel ce își trage mâinile înapoi, ca să nu primească mită, cel ce își astupă urechea să n-audă cuvinte setoase de sânge, și își leagă ochii ca să nu vadă răul” - Isaia 33: 14-15

„Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: **Voi pune Legea Mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor**; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu.” - Ieremia 31: 33

„Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la cari se dusesse. De aceea, spune casei lui Israel: Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la cari ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel

mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. **Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul**, zice Domnul Dumnezeu, **când voi fi sfințit în voi sub ochii lor**. Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; **vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre** și de toți idolii voștri. **Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou**; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. **Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele.**" - Ezechiel 36: 21-27

„Rămășițele lui Israel **nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni**, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare.” - Țefania 3: 13

Pe paginile Vechiului Testament nu există nici măcar o singură evidență că omul nu poate ieși biruitor în lupta împotriva păcatului, desigur se înțelege că prin ajutor divin. Evanghelia care a străbătut aproximativ patru mii de ani de istorie până la întruparea Fiului lui Dumnezeu a rămas neschimbată încă aproximativ două mii de ani. Acest lucru este evident din texte ca: Matei 5: 48; Luca 1: 75; Romani 8: 1, 4-5; 12-13; 2 Corinteni 10: 5; Galateni 2: 20; Efeseni 4: 11-16, 5: 27, Coloseni 1: 22, 28-29; Tit 2: 11-13, 14; Evrei 12: 1; 2 Petru 1: 4; 1 Ioan 1: 7, 2: 3, 3: 4-6, 8-9; Iuda 24; Apocalipsa 3: 21 etc.

Aceasta este vestea bună, taina Evangheliei Domnului Isus Hristos așa cum o vom descoperii pe paginile Epistolei către Galateni și în întreaga Biblie.

Versetul 10:
Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor, sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n-aș fi robul lui Hristos.

Versetul acesta este foarte important pentru fiecare urmaș al Domnului Hristos pentru că el ne descoperă unul din pericolele care ar putea amenința integritatea credinciosului și a bisericii. A cui bunăvoință o caută biserica, a oamenilor sau a lui Dumnezeu?

După moartea ucenicilor biserica a lucrat ca religia creștină să devină relevantă în imperiu și au încercat să o apere de atacurile păgânilor. Pentru a-și atinge scopurile ei au apelat la filozofia grecească care stă astăzi la baza multor doctrine creștine, dar nu biblice, au relaxat apoi standardul Evangheliei și au reușit să transforme un imperiu păgân în unul „creștin”.

Ereziile care s-au strecurat în acele vremuri în biserica creștină au fost atât de bine alcătuite încât nici reforma protestantă nu le-a identificat, ca urmare creștinismul de astăzi încă mai poartă cu el multe din greșelile trecutului. Teologi cu maniere alese, pentru a câștiga pentru biserică și pentru ei favoarea și influența unei persoane bogate, au tocit tăișul Cuvântului.

Pavel declară că el nu a căutat favoarea oamenilor. Apostolul a înțeles că dacă ar căuta să placă oamenilor nu ar mai putea fi robul lui Hristos. De-a lungul timpului mulți creștini și-au anihilat convingerile prin frica de a pierde un oarecare avantaj. Făcând așa ei au arătat că nu se încred în brațul lui Dumnezeu.

Identificarea problemei

Este foarte important să cunoaștem cine au fost cei care au creat aceste probleme bisericilor din Galatia și care era învățătura lor. Acest lucru ne va ajuta să înțelegem corect unele afirmații ale lui Pavel, fiind astfel feriți de anumite idei greșite pe care le-am putea trage din Epistola către Galateni și care să afecteze viața noastră de credință.

Cu siguranță putem spune că cei care au creat probleme bisericilor din Galatia și l-au determinat pe Pavel să scrie această scrisoare sunt „unii din partida Fariseilor, cari crezuseră” (Fapte 15: 5). Tot ei au produs tulburare frățietății din Antiohia și au dat naștere controverselor care a solicitat întâlnirea de la Ierusalim (Fapte 15: 2). Tot ei, după acea întâlnire prezidată de Duhul Sfânt (Fapte 15: 28), au determinat alunecarea lui Petru de la adevărul Evangheliei, lucru care l-a determinat pe Pavel să îi stea împotrivă.

Scripturile ne spun că din partida fariseilor erau câțiva oameni care crezuseră și care intraseră în rândul bisericii. Dar aceștia nu au primit Evanghelia lui Hristos ci au introdus o altă învățătură. Din moment ce Evanghelia este despre mântuire, e de la sine înțeles că învățătura lor privea tot același aspect. Acești oameni, din partida fariseilor, au răspândit în biserică primară o evanghelie falsă și i-au îndepărtat de Dumnezeu pe oamenii care primiseră mântuirea. Pentru studiul nostru asupra Epistolei către Galateni este esențial să știm ce susținea această partidă.

Fariseii făceau parte dintr-o grupare religioasă din Israel și erau din oameni care doreau mântuirea. Cuvântul fariseu vine de la „parash” care înseamnă „separat” sau „pus deoparte”. Ei erau separați de restul oamenilor datorită neprihănilor lor superioare față de ceilalți, erau puși deoparte pentru Dumnezeu pentru că neprihănilor lor era constituită prin ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Pentru a fi siguri că nu le scapă nimic din lege și păzesc poruncile fără nicio greșală au împărțit în diviziuni și subdiviziuni poruncile lui Dumnezeu.

Când a vrut să exemplifice ce înseamnă să fi un om care se încrede în el însuși și se crede neprihănit, în timp ce îi disprețuiește pe alții, Isus a făcut aceasta îndreptându-le ascultătorilor Săi atenția spre farisei.

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii cari se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți, și disprețuiau pe ceilalți. «Doi oameni s-au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: 'Dumnezeule, îți mulțămesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrești, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele.' Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept, și zicea: 'Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!' Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorât acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.»”

Luca 18:9-14

Fariseul mulțumea în rugăciune că nu este ca ceilalți și se prezenta în fața lui Dumnezeu pentru a primi aprobarea pentru ceea ce a făcut el în vederea neprihănirii. Farisei erau oamenii care doreau acceptarea lui Dumnezeu, care vine ca urmare a neprihănirii, dar neprihănirea era a lor și nu era cea pe care Dumnezeu o promisese prin legământ. Tot ceea ce făcea un fariseu avea ca obiectiv să obțină neprihănirea prin ascultarea de Lege, adică prin fapte, neînțelegând că Legea nu aduce neprihănirea. Căutând neprihănirea prin fapte și ascultarea de Lege ei nu numai că nu au înțeles scopul Legii, dar au și distorsionat-o. Dumnezeu a dat Legea, care este o reflectare a caracterului Său, nu ca un mijloc prin care se obține neprihănirea, ci a dorit ca prin ea 1) să ofere o înțelegere clară a ceea ce este păcatul și 2) să dea mărturie pentru neprihănirea obținută prin credință. Aceasta a fost învățătura lui Dumnezeu, de la încheierea legământului cu Adam și până la Domnul Hristos. Această învățătură este valabilă și astăzi și va fi așa pentru totdeauna.

Adevărul acesta a fost imprimat în 1) serviciile religioase de la templu și în ceremoniile iudaice, precum și în 2) modul în care Dumnezeu vorbește despre poruncile Sale. Un evreu a fost învățat de Dumnezeu că atunci când înțelege că a încălcat una din poruncile Sale și se face astfel vinovat, trebuie să aducă o jertfă Domnului. Aducerea unei jertfe însemna mărturisirea păcatului și regretul, precum și transferul acestuia de la păcătos la jertfă, apoi la preot și apoi la sanctuar. În felul acesta Legea arăta omului păcatul său, iar moartea animalului care murea „purtând” păcatul omului era un simbol al jertfei lui Isus Hristos. Credința în această jertfă lucrează neprihănirea în viața celui ce-L primește pe Hristos, iar de acum înainte Legea dă mărturie pentru credincios că este după voia lui Dumnezeu. Legea este mărturia (Exodul 32: 15), chivotul care conținea cele două table ale mărturiei se numea chivotul mărturiei (Exodul 25: 22), iar templul care conținea chivotul și era locul unde Dumnezeu se întâlnea cu poporul Său este numit cortul mărturiei (Numeri 17:

7-8, 2 Cronici 24: 6). Tablele mărturiei erau destinate să dea mărturie și ele mărturiseau că scopul Legii nu este acela de a obține neprihănirea prin ascultarea de ea, ci acela de a da mărturie pentru neprihănirea lui Dumnezeu obținută prin credință. Ceremoniile religioase, arderile de tot, jertfele pentru păcat etc. au fost instituite de Dumnezeu ca o expresie a credinței care a adus neprihănirea și nicidecum ca o cale prin care aceasta se obține. La fel și circumcizia; ea nu a fost o cale de obținere a neprihănirii, ci un semn a neprihănirii lui Dumnezeu obținută prin credință și menținută prin credință.

Greșeala cea mare a fariseilor a fost aceea că au transformat harul în faptă, au pervertit în fapte și în neprihănirea prin fapte, tot ceea ce Dumnezeu a spus că trebuie să fie trăit prin credință. La baza greșelii lor a stat faptul că nu au vrut să învețe cine face transformarea omului și care este procesul transformării.

Bisericile din Galatia au fost influențate de această partidă și au renunțat la Evanghelia pentru o învățătură omenească. Starea bisericilor era gravă; renunțând la Evanghelia ei au renunțat la Hristos și la neprihănirea care vine prin credință. Știind aceste lucruri ne va fi mult mai ușor să îl înțelegem pe Pavel atunci când vorbește despre Lege și relația ei cu neprihănirea prin credință, despre legăminte, ascultare și credință.

Versetul 11:
Fraților, vă mărturisesc că Evanghelia propovăduită de mine, nu este de obârșie omenească;

Evanghelia este de origine divină și nu are nicio legătură cu omenească. Dacă în primul verset Pavel spunea că el nu a fost trimis de oameni, în versetul al 11 – lea el spune că solia pe care o vestește este de origine divină. Din Fapte 23: 6, 26: 6, Filipeni 3: 5 aflăm că Pavel a fost educat ca fariseu. Cu alte cuvinte el a crezut și a practicat cele spuse mai sus. Educația religioasă primită de la farisei era împotriva adevăratei Evanghelii; înainte de experiența de la pe drumul Damascului Pavel era împotriva Evangheliei pe care acum o propovăduia. Specificând că Evanghelia pe care a prezentat-o nu este de origine omenească Pavel arată că el are adevărul și că l-a înțeles. Când oamenii fac apel la numele unui teolog stimat, sau bine pregătit, pentru a-și justifica credința, sau pentru a da greutate celor spuse de ei, mărturisesc indirect că nu cunosc adevărul. Poate că ei prezintă adevărul, dar nu-l cunosc personal. Când apelează la Dumnezeu ca autoritate pentru solia sa, Pavel arată că el cunoaște adevărul și a fost transformat de el.

Versetul 12:
Pentru că, n-am primit-o, nici n-am învățat-o

Evanghelia lui Pavel este descoperirea lui Isus Hristos. Solia lui Pavel nu este o descoperire de la Isus Hristos, solia lui este ceea ce el a descoperit despre Isus Hristos de la Isus Hristos. Fiul lui Dumnezeu nu s-a limitat să îi descopere adevărul lui Pavel, ci s-a descoperit pe Sine însuși lui Pavel.

de la vreun om, ci
prin descoperirea lui
Isus Hristos.

„Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte
din pântecele maicii mele, și m-a chemat prin harul
Său, - a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul
Său, ca să -L vestesc între Neamuri, ...”

Galateni 1: 15-16

Această realitate l-a făcut pe Pavel să declare că știe
care este taina ținută Evngheliei. Această taină nu este doar
pentru el, ci este o descoperire pe care Dumnezeu o poate
încredința oricui:

„... taina ținută ascunsă din veșnicii și în
toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui,
căror Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care
este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și
anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. Pe El Îl
propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm
pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm
pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce
lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care
lucrează cu tărie în mine.”

Coloseni 1:26-29

Taina Evngheliei ne arată că Fiul lui Dumnezeu nu stă
undeva pe tronul universului dând legi și porunci drepte și
așteptând ca omul să le îplinească, ci lucrează El însuși ca să
imprime propria Lui Ființă în noi. Când ne predăm Lui, Duhul
Sfânt ne ia în stăpânire, iar lucrarea neprihănirii despre care
vorbește Evnghelia este împlinită în noi. Evnghelia trebuie
primită și înțeleasă prin descoperirea lui Isus Hristos. Dacă El
nu este prezent în Evnghelia noastră, adică dacă El nu este
manifestat în noi, aceasta nu este evnghelie.

Versetul 13:

Ați auzit, în
adevăr, care era
purtarea mea de
altădată, în
religiunea Iudeilor.

De ce persecuta Pavel biserica lui Isus Hristos?
Datorită faptului că era plin de râvnă pentru datinile primite de
la cei care l-au instruit în chestiunile religioase, iar acest zel era
perceput ca fiind pentru Dumnezeu și adevărul Său. Pe de altă
parte faptul că Isus se declarase Fiul lui Dumnezeu, iar din asta
fariseii au înțeles că se face Dumnezeu, ar fi putut fi perceput
ca pe o închinare idolatră, pentru care Dumnezeu ceruse
pedeapsa cu moartea (Deuteronomul 17: 1-7). În același timp
cei care îl numeau pe Isus Fiul lui Dumnezeu și chiar Dumnezeu

Cum, adică, prigoneam
peste măsură de mult
Biserica lui Dumnezeu, și
făceam prăpăd în ea;

Versetul 14:
și cum eram mai
înaintat în religie
ludeilor de cât mulți
din neamul meu, de o
vârstă cu mine. Eram
însuflețit de o râvnă
nespus de mare
pentru datinile
strămoșești.

Versetul 15:
Dar când Dumnezeu -
care m-a pus
deoparte din
pântecele maicii mele,
și m-a chemat prin
harul Său, - a găsit
cu cale

intrau sub incidența pedepsei pentru blasfemie (Numeri 15: 30) care era tot moartea. Pavel își putea justifica modul grav în care acționa folosindu-se de aceste texte. Râvna lui pentru convingerile partidei din care făcea parte anula influența Duhului lui Dumnezeu.

Faptul că era înaintat în religia sa față de ceilalți tineri de o vârstă cu el îl ridică în fața conducătorilor iudaismului. Poziția sa îl făcea să nu poarte nicio apreciere pentru Hristos și pentru urmașii Săi. El vedea în ei o amenințare la adresa iudaismului și a neamului. Din păcate, iudaismul nu era religia Sfințelor Scripturi, ci un amestec nefericit de tradiție omenească care folosea Cuvântul lui Dumnezeu doar pentru justificare. Trebuie să avem grijă să nu considerăm că ceea ce fariseii învățau și practicau era religia cerută de Dumnezeu evreilor. Iudaismul nu este religia învățată pe paginile Vechiului Testament. Învățătura Vechiului Testament este învățătura Noului Testament; Isus Hristos, era prezent în scrierile sfinte de pe primele pagini ale Genezei până la profețiile ultimilor proroci. Pavel nu credea tora și profeții, ci credea în explicațiile învățătorilor, lucru care dă de înțeles că Pavel nu înțelegea, deși cunoștea, scrierile sfinte. Dacă le-ar fi înțeles el ar fi crezut imediat în Isus Hristos.

Luca depune mărturie pentru Pavel și arată că acest om, un fost tânăr care sufla amenințare la adresa bisericii creștine a fost un vas ales de Dumnezeu ca să ducă Numele Său neamurilor (vezi Fapte 9: 15). El a fost un vas ales încă dinainte de a se naște (Galateni 1: 15), dar nu este primul și nici ultimul. Cu fiecare din noi Dumnezeu are un plan și o alegere:

„Noi însă, frați prea iubiți de Domnul, trebuie să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci **de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire**, în sfințirea Duhului și credința adevărului.”.

2Tesaloniceni 2: 13

Oamenii au fost aleși pentru mântuire. Isus a murit pe cruce purtând păcatele întregii omeniri. Pavel a fost unul dintre ei, dar până la experiența de pe drumul Damascului nu a știut acest lucru, deși era un fariseu înaintat în cunoștințe

religioase. Alegerea lui Dumnezeu ca toți să fie mântuiți arată că doctrina predestinării este falsă. Dumnezeu dorește ca „toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoașterea adevărului” (1 Timotei 2: 3-4), alegerea aparținându-ne nouă ori de câte ori ne întâlnim cu Domnul Hristos pe drumul spre „Damasc”, adică pe drumul pe care mergem construindu-ne propria neprihănire, lucrând astfel împotriva lui Hristos.

Versetul 16:
să descopere în mine
pe Fiul Său, ca să -L
vestesc între Neamuri,
îndată, n-am întrebat
pe niciun om,

Convertirea lui Pavel și însărcinarea lui de a predica Evanghelia la neamuri au fost două aspecte ale celei dintâi întâlniri personale cu Hristos cel înviat (vezi Fapte 26: 12-19). Arătarea lui Hristos în persoană pe drumul Damascului (1 Corinteni 15: 8), care a transferat loialitatea lui de la o religie formală la religia lui Hristos pe care urma să o învețe în curând, a condus la experiența următoare, aceea a locuirii lăuntrice a lui Hristos în marele apostol (Gal 2: 20), iar aceasta la rândul ei a fost ceea ce a dus la predicarea cu succes a Domnului Hristos printre păgâni. Prin Pavel lumea urma să afle multe lucruri cu privire la Domnul Hristos și cu privire la planul lui Dumnezeu pentru omenire prin viața și moartea Mântuitorului.

Însărcinarea lui Pavel de a duce vestea bună la neamuri fusese transmisă de Anania la trei zile după viziunea de pe calea spre Damasc (vezi Fapte 9: 15-17). Lui nu i s-a interzis să predice iudeilor, dar răspunderea lui principală era pentru cei pe care iudeii îi socoteau necurați. La intrarea într-o cetate el se ducea mai întâi la sinagogă și acolo dădea mărturie cu privire la Isus înaintea conașionalilor săi, dar acolo întâlnea și pe oameni temători de Dumnezeu dintre neamuri (vezi Fapte 13: 14, 43, 48; 14: 1; 17: 1-4).

Dovezi în plus pentru originea divină a însărcinării sale erau evidente din faptul că el n-a avut contact cu conducătorii din Ierusalim timp de trei ani după convertirea sa (versetul 17), și că nu primise învățătură de la ei cu privire la felul cum urma să predice Evanghelia Domnului Hristos. Când a mers la Ierusalim a stat doar 15 zile și s-a întâlnit numai cu Petru și Iacov. Deoarece Dumnezeu este cel care încredințează slujitorilor Săi lucrarea pe care aceștia trebuie să o ducă la îndeplinire, fiecare slujitor trebuie să se raporteze la Dumnezeu pentru primirea însărcinării. Trimiterea trebuie să fie de la Dumnezeu și nu de la oameni. Domnul poate spune și

altora și nouă care ne este însărcinarea, dar sub nicio formă noi nu avem dreptul să trasăm însărcinări pentru cineva căruia Domnul nu i le-a dat. De aceea un ucenic al Domnului Hristos trebuie să se lase pe deplin condus de Dumnezeu și să nu se afle în situația de a însărcina pe cineva cu o lucrare care nu este a lui Dumnezeu. Dacă se procedează altfel biserica și lucrarea de câștigare de suflete va avea de suferit. În consecință trebuie să nu dictăm oamenilor care este datoria lor și să nu ascultăm de ceea ce ne spun alții despre îndatorirea noastră dacă nu este de la Dumnezeu. Domnul poate face clar îndatoririle fiecăruia care își lasă viața condusă de El și ascultă întotdeauna vocea Sa.

Pavel a fost trimis la neamuri, nu pentru că Dumnezeu dorea numai acum mântuirea lor ci pentru că 1) poporul Lui de până atunci nu și-a îndeplinit misiunea față de restul popoarelor și pentru că 2) dorea să-și aleagă în locul Israelului un popor care să-i poarte de acum înainte Numele (Fapte 15: 14). Pavel a fost trimis să predice neamurilor Evanghelia, iar cei care vor crede să formeze „un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2: 14). A fi plin de râvnă pentru fapte bune înseamnă a fi curățat de orice fărădelege. Dumnezeu a încheiat un legământ cu Avraam și i-a promis că urmași săi vor fi poporul Său. În legământul acesta se includea neprihănirea, după cum vom vedea mai târziu, pe lângă alte binecuvântări. Dar poporul a refuzat neprihănirea și a fost dispus să primească doar celelalte binecuvântări. Aceasta se vede în mod special în felul în care poporul Israel s-a purtat cu Hristos, neprihănirea noastră, ținând cont de vorbele lui Zaharia, care a spus că Isus v-a veni ca să aducă neprihănirea lui Dumnezeu (Luca 1: 68-79). Nu trebuie însă să uităm profeția din Daniel 9: 24 care vorbește despre același lucru - Isus a venit să aducă neprihănirea veșnică. Pentru că poporul evreu a refuzat neprihănirea, Dumnezeu a fost obligat să caute un popor care să vrea să fie răscumpărat din orice fărădelege. A fi răscumpărat din fărădelege înseamnă că păcatul nu va mai domni asupra celui răscumpărat (1 Ioan 3: 9). Ceea ce Dumnezeu nu a putut face cu evreii și anume: **„Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare ...”** (Țefania 3:13) va trebui acum să împlinescă cu

poporul pe care și L-a ales dintre neamuri. Ceea ce nu a reușit să facă cu acel popor va trebui să facă cu biserica Sa: „Când au venit printre neamuri, ori încotro se duceau, pângăreau Numele Meu cel sfânt, așa încât se zicea despre ei: «Acesta este poporul Domnului, ei au trebuit să iasă din țara lor.» Și am vrut să scap cinstea Numelui Meu celui sfânt, pe care-l pângărea casa lui Israel printre neamurile la cari se dusesse. De aceea, spune casei lui Israel: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'Nu din pricina voastră fac aceste lucruri, casa lui Israel, ci din pricina Numelui Meu celui sfânt, pe care l-ați pângărit printre neamurile la cari ați mers. De aceea voi sfinți Numele Meu cel mare, care a fost pângărit printre neamuri, pe care l-ați pângărit în mijlocul lor. **Și neamurile vor cunoaște că Eu sunt Domnul, zice Domnul Dumnezeu, când voi fi sfințit în voi sub ochii lor.**'»” - (Ezechiel 36: 20-23). Pentru a putea pregăti un astfel de popor, Dumnezeu a descoperit taina Evangheliei, precum și taina evlaviei. Pavel a fost trimis să ducă această solie, solia unui popor sfânt și desăvârșit: „Pe El îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine.” - (Coloseni 1: 28-29).

Versetul 17:
nici nu m-am suit la Ierusalim la cei ce au fost apostoli înainte de mine, ci m-am dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.

Expresia tradusă în limba română prin „n-am întrebat” este „prosanatithemi ou” care înseamnă că nu s-a bazat pe altcineva, că nu a pus pe altcineva în locul altuia mergând la el, nu a căutat sfat de la cineva. Din această expresie avem multe de învățat. Dacă pe drumul vieții noastre găsim un text din Scriptură care ni se pare nepotrivit cu credința noastră, apelăm la cei pe care îi cunoaștem și despre care știm că ar putea avea un răspuns pentru noi. Dacă cei întrebați răspund într-un anumit fel, îi vom crede și ne va fi greu să credem textul Bibliei chiar dacă acesta spune cu claritate altceva. Făcând astfel noi punem călăuzirea omului în locul celei pe care ar trebui să o facă Duhul lui Dumnezeu. În viața lui Pavel a fost o vreme când învățăturile primite de la oameni au fost considerate învățăturile lui Dumnezeu. Pe drumul Damascului Pavel a înțeles că pentru el doar Dumnezeu avea răspunsuri și o trimitere. De aceea nu s-a dus la niciun om ci a plecat în grabă

să vorbească cu Hristos în Arabia. De acolo s-a întors la Damasc.

Verstele 18-24:

După trei ani, m-am suit la Ierusalim să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile.

19 Dar n-am văzut pe niciunul altul dintre apostoli, decât pe Iacov, fratele Domnului.

20 În cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.

21 După aceea m-am dus în ținuturile Siriei și Ciliciei.

22 Și eram încă necunoscut la față Bisericilor lui Hristos, cari sunt în Iudea.

23 Ele auzeau doar spunându-se: „Cel ce ne prigonea odinioară, acum propovăduiește credința, pe care căuta s-o nimicească odinioară.”

24 Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.

Pavel prezintă un raport detaliat al evenimentelor petrecute după convertirea sa, pentru ca potrivnicii lui să nu aibă ocazia de a spune că el a vizitat în țară pe apostolii din Ierusalim cândva în cursul acestei perioade și că a primit de la ei învățătura pe care o predica acum. Scopul urmărit este acela de a clarifica problema cu privire la cât de mult timp a trecut de la convertirea lui până când a mers la Ierusalim. „Trei ani” au trecut chiar până să-l fi văzut pe Petru, și în decursul aceluși timp el deja predica Evanghelia. Nici vizita sa la Ierusalim nu a făcut-o pentru a primi învățătură de la Petru sau pentru a căpăta permisiunea de a predica, ci pentru a-l vedea pe acesta. Pare că scopul lui Pavel era de a face cunoștință cu Petru și pentru a dobândi prietenia lui. La Ierusalim Barnaba a întâlnit pe Pavel și l-a prezentat anumitor apostoli, informându-i cu privire la convertirea lui și la îndrăzneala lui de a declara public că Isus este Fiul lui Dumnezeu (vezi Fapte 9: 27). Vizita sa a durat 15 zile, dar conform Fapte 9: 28-29 el a petrecut cea mai mare parte a timpului predicând Evanghelia. Într-o zi pe când era în Templu a fost înștiințat în vedenie să părăsească repede Ierusalimul (Fapte 22: 17-21). Fără îndoială Pavel ar fi prelungit vizita sa la Ierusalim dacă nu ar fi primit înștiințarea divină de a pleca. Scopul lui în menționarea acestei vizite era de a dovedi că apostolii cei mai de seamă făcuseră cunoștință cu el la data aceea timpurie, acceptaseră convertirea lui ca autentică, și, în consecință, au admis că Evanghelia predicată de el este adevărata Evanghelie (Galateni 1: 24). Acest lucru este evident din versetul al 24-lea pentru că apostolii aducea slavă lui Dumnezeu pentru convertirea sa. Ca oameni cu răspundere, Petru și Iacov (vers. 18-19) nu ar fi neglijat de a face cunoștință cu învățăturile lui Pavel sau de a-l fi oprit să mai vorbească dacă ar fi dezaprobat ceea ce el învăța.

Aici avem o altă lecție a Cuvântului sfânt. Nu trebuie să credem că un împotrivor al Evangheliei este fără speranță. Cei care acceptă să asculte Evanghelia vor trebui să o audă de pe buze sfințite, iar cei care nu doresc să dea ascultare trebuie să o vadă predicată de viața urmașilor Domnului Hristos. Viața unui credincios mărturisește cu mai multă putere decât cuvântarea sa.

TESTUL 1

Nume și prenume:

Nota:

1. Cine l-a însărcinat pe Pavel să fie apostol?

- a) Petru
- b) Consiliul de la Ierusalim unde Petru și Iacov prezidau
- c) Isus Hristos

2. Ce origine avea Evanghelia pe care Pavel o predica?

- a) era învățată de la ucenicii care au fost cu Domnul Isus
- b) a învățat-o prin descoperirea lui Isus Hristos
- c) a învățat-o de la Anania

3. Ce înseamnă descoperirea lui Isus Hristos?

- a) faptul că a învățat despre Isus citind scrierile sfinte
- b) faptul că Isus i s-a arătat
- c) descoperirea lui Isus Hristos înseamnă că Dumnezeu a lucrat în viața lui Pavel în așa fel încât Domnul Isus Hristos a locuit în Pavel și a arătat astfel cum pot fi înțelese cuvintele „Eu în ei, și Tu în Mine; - pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una”

4. Înainte de a merge la Damasc Pavel avea râvnă pentru:

- a) datinile strămoșești
- b) adevăr
- c) dreptate

5. Care era problema bisericilor din Galatia?

- a) nu avea cine să le spună adevărul
- b) au început să nu mai creadă Evanghelia lui Isus Hristos
- c) păcatul a început să le corupă

6. Cine erau cei care au adus „o nouă evanghelie”?

- a) prezbiterii de acolo
- b) noii convertiți
- c) unii din partida fariseilor care crezuseră

7. Este bine să căutăm bunăvoința oamenilor dacă prin aceasta îi putem aduce la adevăr?

- a) desigur, de vreme ce ei ajung în cele din urmă să creadă în Domnul
- b) în funcție de situație
- c) dacă prin această bunăvoință Dumnezeu este dezonorat nu putem face aceasta

8. De ce s-a dat Domnul Hristos pe sine pentru păcatele noastre?

- a) pentru că neputând să biruiască păcatul cei care cred în el să poată fi mântuiți
- b) pentru a potoli mânia lui Dumnezeu
- c) acest sacrificiu înseamnă un schimb; El s-a dat pe Sine pentru ce este al nostru, adică păcatele noastre, iar prin aceasta el poate să ne smulgă din acest veac, adică ne poate despărți de păcat, dându-ne neprihănirea Sa.

9. Ce înseamnă o altă evanghelie?

- a) posibilitatea de a fi salvat și altfel decât cum spune Evanghelia lui Hristos
- b) o învățătură care îl va despărți pe păcătos de izvorul vieții
- c) a crede ceea ce spun alte religii

10. Convertirea lui Pavel era un motiv de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru că:

- a) ucenicii au scăpat de un prigonitor
- b) prin el ar fi avut intrare la conducătorii națiunii iudaice și astfel ar fi dus Evanghelia și oficialităților
- c) Dumnezeu a lucrat în așa fel în viața lui Pavel încât acesta a văzut că mântuirea nu se primește prin Lege, ci prin credința în Domnul Hristos și astfel putea da mărturie pentru Evanghelia lui Dumnezeu.